

Bin Dokuz Yüz Seksene Doğru Yüz On Dördüncü Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 28 Mart 2017

Ehliyet kursunda nazari dersler bitip, direksiyon dersleri başlamıştı. Beni çalıştıran hoca güzel şivesiyle tipik bir Karadenizliydi. Ama oldukça sinirli bir yapıya sahipti. Kim bilir belki de direksiyon hocası olmanın etkisiyle öyle gibi görünüyordu. Çünkü yaşadığım bir olay aslında hocamın ne kadar kırılğan ve güzel bir yüreğinin olduğunu göstermişti.

Babamla yaptığımız bir iki küçük çalışmayı saymazsak neredeyse ilk defa direksiyon başına oturmuştum. Doğal olarak çok heyecanlıydım. Hoca ise daha ilk anlardan itibaren sinirli davranışlar sergilemeye başlamıştı. O bağırdıkça, öyle yapma, böyle yapma dedikçe heyecanım iyice artıyor, sanki hiç araba kullanamayacakmış gibi bir endişeye kapılıyordum.

Bir, iki, üç ve sonunda dayanamadım hocama biraz sitem ettim.

-Hocam hep yanlış mı yapıyorum?

-Nasul?

-Yani hiç doğru bir şey yapmıyor muyum?

-Yapaysun...

-Peki neden hep kızılıyorsunuz, ya da güzel bir şey yaptığımda aferin demiyorsunuz? Lütfen beni biraz motive edin.

-Ne edeyum seni?

-Şey, yani biraz doğru yaptıklarımı da söyleyin, yüreklendirin beni.

Hoca anlamsız gözlerle yüzüme baktı ve "Bugünkü ders bittü" diyerek, başka hiç bir şey söylemedi.

Yanımdan ayrılırken kendi kendime gülmeye başlamıştım. Az sonra Harun bey de dersini bitirip yanıma geldi. Ben halen gülüyordum.

- Ne oldu neden gülüyorsun.
- Sorma Müdürüm benim hocaya gülüyorum.
- Neden güldürdü seni bu kadar.
- Yok, o neden güldürdüğünü bilmiyor, ben söylediği şeylere gülüyorum.

Ardından olanları anlattım. Harun bey Trabzon'da oldukça popüler bir insan olduğu için, bir çok kimse onu yakından tanır. Bizim Kursumuzun Sahipleri de arkadaşlarıydı.

Hoca ile aramızda geçenler onun da çok hoşuna gitmiş ve o gün sohbet sırasında yöneticilere olayı anlatmış.

Ertesi gün direksiyon çalışmasına geldiğimde benim hocanın suratı bir karıştı. Yaptığım hatalara kızmıyor sakın bir şekilde uyarıyordu. Bu garip halini anlamaya çalıştım. Sonra her halde geçen günkü konuşmamız etkili oldu diye düşündüm.

Ama daha sonra hocanın konuşurken yüzüme bile bakmadığı dikkatimi çekti ve dayanamayıp sordum.

-Hayırdır hocam bu gün çok sıkıntılı gibisiniz?

-Yok bişey?

-Bilmem, sanki bir şeye kızmış gibisiniz?

-Yok dedim ya

-Peki, bana öyle geldi demek ki.

-Şikayet etmişsun beni?

-Ben mi? Kime şikayet etmişim?

-Bizum Mudura

-Yok canım yapmadım. Yapmam öyle şey, kime ne demişim?

-Sen baa, benu bişe et demuşsun.

-Motive et demiştim.

-Ben de ne edeyum seni demuşum.

Elimde olmadan gülmeye başladım ve:

-İyi de hocam, senin o szn benim hoşuma bile gitti. Hiç kimseye de şikayet falan etmedim. Sadece arkadaşım Harun beye anlattım, hem de kötü bir niyetle değil, hoşuma gittiği için. Olsa olsa o anlatmış olabilir yöneticilere ki, onunda çok hoşuna gitmişti. O nedenle anlatmıştır, yani kimsenin kötü bir niyeti yok. Ya Yöneticiler yanlış anladı ya da sen.

Bu sözlerim üzerine biraz yumuşar gibi oldu, ama bir daha da kolay kolay çalıştırırken bana bağırmadı. Bu defa bu durumdan rahatsız olmaya başladığım için arada bir o bir Şey söylemeden ben "Ah hocam! Yanlış yaptım yine" gibi sözler söylemeye başladım. O ise kafasını sallayıp "Madem doğrusunu bileysun, öyle yap" Diyerek geiştiriyordu.

Öyle ya da böyle, nihayet kursu bitirdik ve sınavları ilk hakkımızda verip, ikimizde ehliyetler aldık. Artık sıra araba almaya gelmişti. Ben bir araba kampanyasına girdim. Bir müddet dedim, ancak demeler artıp gücümü aşınca vazgeçmek zorunda kaldım. Harun bey ise ehliyeti aldıktan bir müddet sonra yanılmıyorsam bir toros araba aldı. Her ne kadar ben alamasam da, onun sayesinde eskilerin tabiriyle ayağımız yerden kesilmişti.

Tabi ki şofrlğn ilk günleri ve ayları oldukça heyecanlı, zaman zaman tehlikeliydi. Ne çok macera yaşandı o acemilik günlerinde. Ama kısa sürede Harun bey usta bir şoför oluverdi.

Yüz on dördüncü bölümün sonu

Mehmet Fikret NALAN